

Cyklovandr 2012 – Ennská cyklostezka, Rakousko

Pátek 29.6.-sobota 30.6.2012

Velkým vypůjčeným autem spolu s koly, vyjíždíme dne 29.7.2012: Zdeněk, Barča, Kvakin, Radka a Petr do Hodonína. Druhým o něco menším

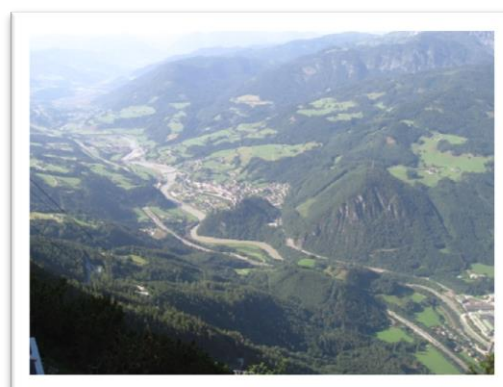


autem vyjíždí v ten samý den druhá skupinka kamarádů: Tomáš a Semiš. S prvním autem se ještě stavujeme pro naše kamarády do Hodonína a přibíráme Katku a Vaška. Z Hodonína odjíždíme ve 2 hodiny ráno do Rakouska. Okolo 7 hodiny ráno už jsme v okolí Salzburgu a kolem nás se rozprostírají



velkolepé Alpy. Jedeme překrásným údolím. Před osmou hodinou ráno jsme už na místě. Zaparkovali jsme u vysoko nad údolím u vchodu do největší ledové jeskyně na světě – jeskyně Eisriesenwelt.

Už cesta ke vchodu do jeskyně je výprava. Od parkoviště jdeme tak 15 minut k lanovce, která nás za několik minut vyveze o pár stovek metrů výš, a pak jdeme ještě asi dalších 15 minut ke vchodu do jeskyně ve výšce 1.647 m n.m..



Vchod do Eisriesenweltu bere dech – je široký 18 a vysoký 20 metrů. Stihli jsme první ranní prohlídku, nafasovali jsme karbidové lampy a vyrážíme na 70 minutovou prohlídku do světa ledu. Do jeskyně se vstupuje klasickými vchodovými dveřmi, ve kterých je takový průvan, že to sfoukne karbidku. V jeskyni se nesmí fotit a upřímně řečeno pro to ani není dostatek světla. Průvodce si svítí na cestu jakousi hořčíkovou šňůrou, elektrická



světla tu nejsou. Jeskynní systém má podle letáku 40 kilometrů, veřejnosti je přístupná jen patnáctina z nich. Projdeme si asi tak

1400 schodů. Úchvatná podívaná.

Je pořádná zima a tak jsme rádi, že se po 70 minutách ocitneme venku a trochu se zahřejeme. Ještě společné foto a vydáváme se dolů na parkoviště. Tady přebalíme věci, nasedáme na kola a jedeme už po vlastní ose dolů k řece Salze, kde si vaříme oběd. Je vedro a tak nepohrdneme koupáním v Salze a pivkem ve Sparu. Jedeme dál k přírodní soutězce a vodopádům poblíž rakouského města St. Johann im Pongau. Je to jedna z nejdelších, nejvyšších a nejhlubších skalních soutěsek na území Alp – soutěska Liechtensteinklamm.



Procházka po dřevěném chodníku vedoucím skalní průrvou, na jejímž dně burácí vodní živel, zakončená pohledem na Závojový vodopád v každém návštěvníkovi jistě zanechá nezapomenutelné zážitky. Ale noc se blíží a my musíme dál. Cesta vede prudce do kopce, asfalt je rozpálený a nikde žádná možnost



rozložit stan a v klidu přespat. Místo

nacházíme až za šera a to jsme se ještě rozdělili na dvě skupiny spáčů. Dokonce se ještě po náročném dni můžeme okoupat. Prostě komfort. Najeto 50 km.



Neděle 1.7.2012

Ráno je opět krásně a my vyjíždíme v 9 ráno. A v 11 jsme ve Flachau, tady nám začíná Enns, podél které chceme dojet až tam, kde se vlévá do Dunaje.

Jedeme „s vodou“ takže celkem rychle,

přesto je nám docela vedro. Dáváme si zmrzlinovou pauzu a hledáme pitnou vodu. Zdeněk mezitím hledá, kde dofoukat kolo a my jsme naštěstí schovaní ve stínu. Po hodině konečně opět nasedáme a jedeme. Cestou v malém městečku Bad Gleichenberg narážíme na veřejné koupaliště,



vstupné žádné a tak se jdeme koupat. Příjemné osvěžení po náročném dni. V dálce se však blíží mračna a tak se rozhodujeme, jestli zůstat nebo velmi rychle ujíždět. Zůstáváme a schováváme

všechny věci pod střechou. Dobře jsme udělali, za chvíli padají v průměru centimetrové kroupy. Pokračujeme dál v jízdě, ale cestou trochu bloudíme a tak máme časté zastávky a dohadujeme se. Večer spíme v lese, a protože na jednom místě není prostor pro čtyři stany, tak jsme se opět rozdělili na 2 místa. Najeto máme asi 60 km.



Pondělí 2.7.2012



Opět vyjíždíme v 9 ráno. Cestou Petrovi praskal špice u zadního kola. V městečku Irdning mu to za 21.5 EUR spravili, takže může jet opět v pohodě dál. Cestou je přírodní koupaliště, takže v tom horku zase neodoláme a dáme si koupačku a oběd.

Nechce se nám, ale 2 hodinový odpočinek by mohl stačit a tak jedeme dál. Teď má pro změnu problém Kvakin – rozřízlá pneumatika. Tomáš mu jede na

pomoc zpět do Irdningu. My čekáme u Sparu, pijeme pivo a baštíme nanuky. Vše už je v pořádku a tak jedeme dál celkem nezajímavou krajinou plnou ovádů. Spíme v lese asi 15 km za Lienezenem. Najeto máme asi 70 km.

Úterý 3.7.2012

Dnes vyjíždíme už v 8 ráno a opět máme krásně slunečno. Cesta vede z kopce do kopce. V městečku Admont chceme navštívit Benediktínský klášter a knihovnu, ale je zavřeno a my nemáme čas čekat, až otevřou. Nakoupíme potraviny, nabereme pitnou vodu a fičíme dál. Čeká nás průjezd nádhernou soutěskou Národním parkem Gesause. Řeka Enns si tady razí cestu mezi rozeklanými skalami hlubokých roklí a soutěsek a vytváří tak typický obraz této bizarní divoce romantické přírody. Na mostě se ještě společně fotíme a už nás honí mraky jako hrom.



Naštěstí jsme se stihli schovat v místní restauraci, která je snad široko daleko



jediná. Přišla úplná průrva, padají velké kapky a malé kroupy. Po dešti je řeka dost špinavá a hodně rozbouřená. My jedeme dál a už nám opět svítí sluníčko.

Cesta vede jak jinak než nahoru a zase dolů. A zase se prší. Soutěska už skončila a my míříme po hlavní cestě do Altenmarktu. Z toho deště a z cesty jsme už pořádně unaveni. Je večer, stmívá se a my

za městem čekáme pod nízkým přístřeškem, až se počasí umoudří. Stále prší a my nemáme místo na spaní. Krize. Pak se Zdeněk s Vaškem rozhodnout a jdou hledat snad aspoň něco. Velmi prudká, kamenitá cesta vzhůru, tak 200,300 metrů a tam světe div se, louka a na ní prázdný seník. Hurá, krize je zažehnána, máme komfort. Přesto Tomáš s Kvakinem a Zdeněk s Barčou staví stany. My ostatní si to užijeme uvnitř. Ještě před usnutím kecáme a Katka říká, že tiskový, na kterém leží, má tvrdý ocásek a Semiš odpovídá: „tak toho využij“. Je nám všem fajn. Najeto máme asi 57 km.



Středa 4.7.2012

Spaní v seníku nemělo chybu. Ráno je odjezd v 9 hodin a sluníčko už zase peče jako hrom. Máme před sebou nejvyšší cíl naší cesty. Tentokrát se však řece Enns tak trochu vyhneme a vyšlápeme si do výšky asi 850 metrů nad mořem

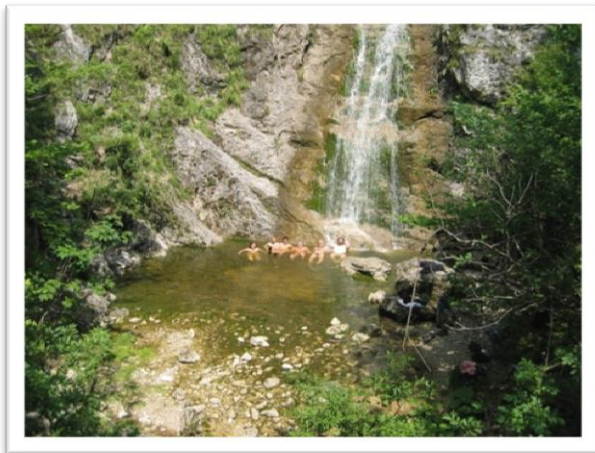


na Mooshöhe. Ve vesničce Unterlaussa musíme odbočit prudce vpravo a už to začíná, 3,5 kilometrový stoupák vzhůru. Je vedro k zalknutí, naštěstí cesta vede převážně lesem a tak je to o trochu snesitelnější. Pro některé z nás je to jasná tlačka. Na vrcholu dorazíme okolo poledne a místo oběda si dáváme pivko. No, za 2,5 EUR nekupto! Chvilku odpočíváme a teď nás čeká odměna v podobě 27 kilometrového sjezdu dolů.



Trasa vede po cestách tvořené především pískem a šotolinou z větší části po zrušeném tělese úzkokolejky se 13 tunely (nejdelší z nich měří téměř 500 m) s automaticky zapínaným osvětlením, napájeným solárními panely. A protože e opravdu vedro, tak neodoláme a u jednoho

vodopádu zastavujeme a koupeme se. Nádhera, konečně ze sebe smyjeme ten pot a bláto z tunelů. Ještě oběd a člověk je jako znovuzrozený. Cesta dolů je prostě super a kilometry ubíhají jeden za druhým. V Ternbergu si nakupujeme nějaké jídlo a pití a jedeme dál už zase podél Enns. Stanujeme v lese a konečně máme chvíli na



pokec, víno a pivko. Najeto máme asi 55 kilometrů.

Čtvrtek 5.7.2012



Ráno se s námi rozloučili Zdeněk s Barčou a jedou si po vlastní ose k nám do republiky. Zbytek party už jako obvykle vyjíždí v 9 hodin a jedeme do historického města s katedrálou Steyer. Bohužel neudělalo na nás dobrý dojem. Hlučné a rušné město, takže jen hodinové zdržení.

Opět je strašné horko. Míříme dál do městečka Enns, tady se stejnojmenná řeka vlévá do Dunaje. Takže naše mise je splněna, ovšem do Česka je ještě pěkný kousek cesty. Fotíme se a loučíme s řekou Enns a s Kvakinem, který jede nejkratší cestou domů. Dál už pojedeme podél Dunaje, jen se ještě musíme dostat na druhou stranu. Jedeme do přístaviště, naložíme kola a sebe na trajekt





a bez šlápnutí do pedálů
ujíždíme.

Po vylodění už ale musíme šlapat, naštěstí je to podél vody. Zase nás honí černá mračna a prudký vítr. Schováváme se tedy v lese, ale nějakým zázračným způsobem nás déšť mine a my můžeme jet dál. Šlapeme celkem rychle 20-22km/h a kluci se v čele pelotonu střídají. Večer

hledáme vhodné místo na spaní, jsme unaveni a v nohách máme přes 80 km. Kola tlačíme hlubokou roklí nad níž je pěkná louka. Co na tom, že štípou komáři, hlavně, že máme kde složit hlavu.



Pátek 6.7.2012

Vyjíždíme v 9 ráno a už zase slunko peče jako divé. Jedeme na Melk. Radka má průjem je unavená, prostě krizka. Obědváme u vody a koupeme se. Už jsme minuli Melk a našim cílem je Krems, kolem jsou dědinky a vinice. Cestou nás chytla menší dešťová průtrž a tak nám zastávka Vašek si chtěl se mu cena u chtěl dát ocet. Hlavně, že Večer projíždíme město, ale prohlídku, jen se správnou příšerného kopce na spaní. Je 8 pěkné místo jíme nějaké navařila. Je deset spát. Dnes máme



u Sparu přijde vhod. koupit nějaké víno a líbila bílého vína, a když nám ochutnat, zjistil, že koupil to bylo za dobrou cenu. Krems, docela velké nemáme čas na jeho musíme trefit na tu výpadovku. Ta vede do a za ním už hledáme místo hodin večer a kluci naši v poli. Pijeme víno, pivo a krekry od Katky – dobře večer a jdeme unaveni najeto 100km.

Sobota 7.7.2012

Ráno nás před devátou hodinou opouštějí Tomáš a Semiš, oba mají o den delší dovolenou a tak si cyklovandr ještě protáhnou. Zbyli jsme tedy čtyři. Slunce přímo pálí a my jedeme malými vinařskými dědkami na Horn. Je pečák a tak Petr našel klidné zákoutí a dáváme si chvilku pauzu, vaříme a chladíme se. Po třetí hodině odpoledne jedeme dál na Retz, to je už hraniční město s naší republikou. Tady stihneme ještě otevřenou Billu a tak si kupujeme poslední pivka a čekáme, až přejde celkem mírný déšť. Do Znojma je to už jen 18 kilometrů. Večer konečně přejíždíme hranice a opět se fotíme, tedy teď už jen trosky z původní party cyklistů.



V hraniční dědině Hnanice si dáváme výbornou večeři v místní restauraci a za dědinou v lese už naposledy rozložíme stany a v klidu spíme. Najeto máme asi 77 km.

Neděle 8.7.2012

Nádherné slunečné nedělní ráno, ale my už se těšíme domů. Ještě vyšlápeme kopeček a teď dolů do Znojma na vlakové nádraží a trochu komplikovaně domů. S Katkou a Vaškem se loučíme už v Břeclavi a Radka s Petrem s přestupem jedou až do Havířova.

Celkem jsme za celý cyklovandr najeli přes 550 kilometrů, někteří i 578, i když unaveni, ale bylo nádherně.